

מרדכי היה בין החברים הראשונים שהכרתי לאחר בואי למעין צבי.
עבדנו יחד במטעי הנבנות, וקיימנו שיחות רבות ומעבייבות. למדתי ממנו
שנולד ביוון, עלה ארצה בשנת 1930 כאשר היה עדיין נער, היה חבר מושב
במשך מספר שנים, והגיע לקבוצתנו בשנות ה - 50 המוקדמות.
אולם על דעותיו האישיות מיעט לספר, והעדיף להתיחס לכל נושא עבייבית
ומתוך שיקול דעת.

רק לפני כשנה - לגמרי במקרה, גלשנו לשיחה אידיאולוגית, ולראשונה שמעתי
מפיו על דעותיו הפוליטיות וגלגוליהן. הסתבר שמרדכי היה בצעירותו
מסוג הנוער שאיכפת להם מה קורה בעולם, ואף מאלה ששואפים לשנות את פני
הדברים.

הוא נמשך לסוציאליזם המהפכני הקיצוני, והאמין ביכולת הכוח הזה לחולל
את השינוי המבוקש ולהקים חברה של אחווה וצדק.
כמו רבים אחרים בדורו, התאכזב קשות מן הניצול לרעה של רעיונות יפים
על ידי מנהיגים מושחתים או טועים. תגובתו לכשלון הדרך הזאת היתה
בזעמת, אולם את מרירותו שמר בליבו, והתמיד לקיים אורח-חיים לפי
הערכים החשובים לו.

אף-על-פי שהיה איש ספר, ספק אם מרדכי התפנה לקרוא את דברי א.ד.גורדון.
בכל זאת, הוא הגשים בחייו את העיקר שגורדון דיבר עליו - הרעיון שהמהפכה
צריכה להתחיל באדם עצמו, ולא במסגרות החיצוניות, שאינן כי אם הקליפה.
הוא היה אדם טוב ונאמן, עבד את עבודתו במסירות, עזר לאחרים, הסביר
פנים לסובבים אותו, וטיפח את משפחתו, הוא מצא את התוך.

הלך מאיתנו חבר יקר, יהי זכרו ברוך.

סטבלי מרון

* * *

ילדי כיתת "שקמה" - חברותיה של סתוית, מסרו ללאה קובץ - 10 דפים, שהם
כתבו בשם: "ללאה, זכרונות ממרדכי - כיתת שקמה". מומלץ לעיין בחוברת
זו, המיוחדת במינה!